

ПЪРВИ СТЪПКИ НА 11 ГОДИНИ

или как невъзможното става възможно

За повечето хора това е само ден от календара, но за **Венца от Розовата къща** (Центъра за настаняване от семеен тип в град Русе, управляван като част от Комплекса за социални услуги от СНЦ „Еквилибриум”, в партньорство Клуб „Отворено общество - Русе”) 17 февруари 2012 година - това е нейният единадесети рожден ден.

Но не просто рожден ден, а ден, в който тя, здраво хваната за старшата медицинска сестра, прави първите си стъпки. Така Венца опровергава всички прогнози, че никога няма да проходи и дори контрактурите ѝ ще се влошават поради пропуснатите шансове за операция в по-ранното ѝ детство, когато е живяла в дома в с.Могилино.

„Както си играеше на дюшека, Венца седна, след което се изправи с почти напълно изпънати крака, държейки се за мен, и ме прегърна. Прегърнах я и аз, тя се обърна и по същия начин напълно изправена, се върна на мястото си и продължи да си играе” - разказва с вълнение старшата медицинска сестра.

Ето какви са събитията преди тази вълнуваща история. Началото е поставено със закриването на ДДМУИ „Света Петка” в с. Могилино. Първите 7 деца са настанени в Центъра за настаняване от семеен тип 1, по-известен като Розовата къща, през есента на 2008 година. Едно от тези деца е седемгодишната тогава Венца, която е с поставена диагноза детска церебрална парализа. При преместването си в Розовата къща Венца прилича на парцалена кукла - без добър мускулен тонус, флегматична и рядко играе. Обикновено лежи по гръб. Може да седи самостоятелно, но не и да стои права. Придвижва се седнала, пълзейки или застанала в колянна поза, използвайки ръцете и коленете си за опора. Храненето се извършва от персонала с обща пасирана храна и придържане на чашката, когато детето иска да пие. Не може да дъвче, само гълта храната.

Сега всичко е много по-различно. Венца не само е едно от най-активните деца в къщата, но се храни като много по-стабилно, държи лъжичката и добре сдъвква поетата храна. Пие от чашка, която държи сама. Когато позата на краката не ѝ е удобна, тя ги хваща с ръце и ги премества един по един, така че да се чувства добре. Може да движи колелата на количката си с ръце и въпреки ограниченото си зрение, тя се придвижва с голяма бързина към желаната от нея цел, преодолявайки рамки на врати и лабиринт от коридори.

С помощта на интензивната кинезитерапия тя усвоява класическия модел на пълзене. Вече много по-активно търси контакт с членовете на персонала и с децата. Венца самостоятелно държи играчки, занимава се с тях, като предпочита те да издават звуци - топки със звънчета, музикални играчки, шумоляща хартия. Заниманията ѝ са самостоятелни и продължителни. Обича да си играе на топка с възрастен човек. Дава ръка за здравей на познат. Харесва музиката и дори се опитва да танцува, а смехът ѝ е направо заразителен.

Всичко това е в резултат от прилагането на системния подход в грижите за децата и семейната среда, при която се отглеждат. Възможността за индивидуални контакти по време на хранене, бодърстване, къпане стимулират цялостното развитие на детето.

Изключително важни за Венца се оказват кинезитерапевтичните процедури, които започват още с преместването и в Розовата къща. Но това не са просто процедури, това е невероятен контакт между детето и кинезитерапевта. Отношението на специалиста към детето е такова, че то изпитва удоволствие от прилаганата върху него и с него „интервенция”. Целият процес наподобява особен вид общуване, в който участват всички елементи на човешкото тяло, като особена е функцията на гласа, който детето следва.

Значителният напредък в двигателното развитие на Венца се забелязва в началото на 2011 година, когато с нея започва да работи Елина Тодорова, млад и всеотдаен специалист от екипа на Цветомир Цанков - управител на „Хигия - КТ”-Русе. Венца започва да става все по-подвижна и активна благодарение на редовните занимания с кинезитерапевта, както и на индивидуалната ѝ обучение и всекидневното ѝ адекватно общуване с членовете на екипа. Работата ѝ с педагога от ПУ „Д-р Петър Берон” и още две деца от къщата и помага значително да развива умения за взаимодействие с връстниците си - докато в началото обикновено ги игнорира, сега тя се придвижва до тях, закача ги, прави опити да ги прегръща.

От настаняването им в Розовата къща децата всяка година ходят на планина в град Трявна. През 2011 г. за първи път виждат и усещат морето. Сприятеляват се с конете в базата на Клуба по конен спорт на фирма БТБ - Русе и правят по 8 сесии по лечебна езда (хипотерапия) с особено добри резултати за деца с детска церебрална парализа. С тях работи и специалистът по биофийдбек, психологът Емилия Дамянова. С децата общуват и се занимават студенти доброволци от Русенския университет и от чужбина.

Дали „разходката” на Венцислава ще се повтори скоро, ние не знаем. Но знаем, че когато едно дете усеща, че го приемат такава, каквото е, и го обичат заради самото него, има кой да забележи и да се зарадва на неговите малки успехи, то много скоро ще постигне и други стъпки към големия успех.

Ето така невъзможните неща стават възможни.

Надежда Петрова

Психолог

Ръководител на ЦНСТ към КСУДС - Русе

